

ΙΕΡΑ ΚΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΚΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ Ματθαίου 8 Ιουλίου 2012

Αΐου Μεταλομάρτυρος Προκοπίου

Έτος 5ον Τεύχος 2010



ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Τρίτη 24 προς Τετάρτη 25 Ιουλίου 2012 9μ.μ – 1:00 π.μ. Ιερά Αγρυπνία προς τιμήν της Αγίας Άννης.
2. Δευτέρα 30/07/2012 4:30 μ.μ. Ιερό Προσκύνημα στο Ιερό Ησυχαστήριο «Η μήτηρ του Ηγαπημένου» στο Κλειδί Βοιωτίας και περίπατο στην παραλία Χαλκίδας.

Το περιστατικό της θεραπείας δύο δαιμονισμένων μας διηγείται σήμερα ο ευαγγελιστής Ματθαίος, οι οποίοι κατοικούσαν σε μνήματα, έξω από την πόλη των Γαδαρηνών, και αποτελούσαν κίνδυνο για τους διερχόμενους ταξιδιώτες. Μόλις είδαν τον Χριστό, φώναξαν: "Τί έχεις μαζί μας, Ιησού, Υιέ του Θεού; ήρθες εδώ πρόωρα για να μας βασανίσεις;". Ήταν τα δαιμόνια που μιλούσαν, και παρακαλούσαν τον Χριστό, αν τα διώξει, να τους επιτρέψει να πάνε στο κοπάδι των χοίρων που έβοσκε εκεί κοντά. "Πηγαίνετε", τους λέει ο Ιησούς, και αμέσως άφησαν τους ανθρώπους και πήγαν στους χοίρους, και ολόκληρο το κοπάδι έπεσε στη θάλασσα και αφανίστηκε στα νερά. Τότε οι βοσκοί των χοίρων γύρισαν στην πόλη και διηγήθηκαν όσα είχαν συμβεί. Και σύσσωμος ο λαός βγήκε από την πόλη όχι για να υποδεχτεί τον Χριστό, αλλά για να Τον παρακαλέσει να φύγει από τα σύνορά τους, όπως και έγινε.

Η περικοπή αυτή περιέχει δύο παράδοξα και αλληλοσυγκρουόμενα γεγονότα. Από τη μία μεριά, οι δαίμονες αναγνωρίζουν την θεότητα του Ιησού Χριστού και Τον παρακαλούν να τους λυπηθεί, ενώ από την άλλη, οι κάτοικοι της πόλεως αρνούνται να Τον δεχτούν. Τα δαιμόνια δεν μπορούν να μην

αναγνωρίσουν ότι μπροστά τους βρίσκεται ο Υιός και Λόγος του Θεού, γι αυτό και τρέμουν την δίκαια κρίση Του. Τον παρακαλούν να μην τα στείλει από τώρα στο αιώνιο σκοτάδι, αλλά να τους επιτρέψει να μπου στην αγέλη των χοίρων. Τον παρακαλούν γιατί, όπως χαρακτηριστικά φαίνεται μέσα από την ιστορία του Ιώβ, δεν έχουν καμία εξουσία επάνω στην κτίση, ούτε βέβαια επάνω στους ανθρώπους, αν δε το επιτρέψει ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος προσβλέπει και αποσκοπεί στη σωτηρία μας. Έτσι ο Χριστός το επιτρέπει, θέλοντας να δείξει σε όλους ότι εκεί που ενεργούν τα δαιμόνια, τα αποτελέσματα είναι καταστροφικά και πολλές φορές θανάσιμα, τόσο για την ψυχή όσο και για το σώμα.

Από την άλλη μεριά, παρά την τόσο συγκλονιστική αποκάλυψη της θεότητας του Ιησού, παρά το θαύμα της θεραπείας των δύο δαιμονισμένων, ο λαός της πόλης αντί να δεχτεί τον Χριστό, όπως άλλοτε οι Σαμαρείτες, Του ζητάνε να εγκαταλείψει τα όρια της πόλης τους. Αντί να Του ζητήσουν να τους βοηθήσει θεραπεύοντας τους ασθενείς, όπως συνέβαινε σε κάθε τόπο από τον οποίο περνούσε, Του ζητάνε να φύγει χωρίς χρονοτριβή. Η στάση τους αυτή δεν μπορεί να ερμηνευτεί, παρά ως γεγονός πνευματικής τύφλωσης και αναληθσίας. Παρόλο που έχουν μπροστά τους το θαύμα, αδυνατούν να πιστέψουν στον Χριστό. Φαίνεται πως πιο πολύ τους ενόχλησε ο χαμός των χοίρων, των οποίων σημειωτέον η εκτροφή απαγορευόταν από το Μωσαϊκό νόμο, αντί να τους συνετίσει και να τους οδηγήσει σε μετάνοια. Με τον τρόπο που συμπεριφέρονται αποδεικνύουν ότι μπορεί να μην διακατέχονται από δαιμόνια, αλλά είναι συντεταγμένοι με τα έργα του σκότους, είναι συμβιβασμένοι με την αμαρτία και την ανομία, και δεν επιθυμούν την πνευματική τους θεραπεία, ούτε να αλλάξουν τρόπο ζωής. Διότι, αν δέχονταν τον Χριστό στην πόλη τους, αν Τον δέχονταν στην καρδιά τους, έπρεπε να μετανοήσουν και να ακολουθήσουν την διδασκαλία του Ευαγγελίου.

Μη μας ξενίζει όμως το παράδειγμα των Γαδαρηνών. Ακούμε συχνά γύρω μας ανθρώπους να λένε, "αν δεν δω ένα θαύμα, δεν πιστεύω", οι οποίοι στην ουσία αναζητούν άλλοθι για την δική τους απιστία έναντι του Θεού. Παρόλο που το θαύμα προϋποθέτει την πίστη, όπως βλέπουμε σε όλα όσα έκανε ο Χριστός, υπάρχουν ωστόσο περιπτώσεις θαυμάτων, σαν το σημερινό, που προσφέρονται για εκείνους που θέλουν να ενισχύσουν την πίστη τους. Κι όμως, ακόμα κι αν συμβεί στους ίδιους, στην πραγματικότητα δεν είναι διατεθειμένοι να πιστέψουν, γιατί δεν είναι διατεθειμένοι να αλλάξουν τρόπο ζωής. Και για τον λόγο αυτό, επειδή δεν μπορούν πλέον να δικαιολογηθούν, αρνούνται τον ίδιο το Χριστό και Τον εξορίζουν εντελώς από τη ζωή τους.

Αλλά και στη δική μας, χριστιανική καθημερινότητα, συχνά δημιουργούμε στεγανά, είτε στον "προσωπικό" είτε στον εργασιακό μας χώρο, από τα οποία θεωρούμε ότι μπορούμε να περιορίσουμε τον Χριστό και να συμπεριφερθούμε όπως οι άλλοι των ανθρώπων. Αυτός είναι και ένας από τους μεγαλύτερους πειρασμούς της εποχής μας, το να θεωρούμε δηλαδή ότι τα θρησκευτικά μας καθήκοντα αρχίζουν και τελειώνουν μέσα στο Ναό, είτε τις στιγμές που μόνοι μας προσευχόμαστε. Και όλες τις άλλες ώρες, σαν τους Γαδαρηνούς, επιδιόμαστε σε ασχολίες από τις οποίες απουσιάζει το πνεύμα του Θεού.

Ας προσέξουμε, λοιπόν, τους εαυτούς μας, ενώ μέσα στο Ναό δοξολογούμε τον Θεό, βγαίνοντας από εδώ να μη γίνουμε σαν τους αφιλόξενους και αντίθεους ανθρώπους της σημερινής περικοπής.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Όσιος Θωμάς ο εν Μαλεώ (7 Ιουλίου)

Οι πληροφορίες που έχουμε για τον Όσιο Θωμά είναι λίγες και μη επιβεβαιωμένες. Από πού καταγόταν και σε ποια εποχή έζησε, δεν γνωρίζουμε. Ως προς τον χρόνο δράσεως και ασκήσεώς του, δύο είναι οι πιο πιθανές εκδοχές:

α) Ότι έζησε τον 13ο – 14ο αιώνα, διότι ως ένδοξος και τροπαιούχος στρατιωτικός δεν μπορούσε να έδρασε μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, και

β) τον 10ο αιώνα, σύμφωνα με τα δίπτυχα της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Ο Όσιος Θωμάς, πριν αναλάβει τον ζυγό του Χριστού, ήταν ένδοξος και πασίγνωστος τόσο για τον πλούτο του, όσο και για την εξουσία που κατείχε, ενώ φέρεται ως στρατιωτικός που είχε πετύχει πολλές νίκες εναντίον των βαρβάρων. Φαίνεται όμως από την ακολουθία του, ότι στη ζωή του συνάντησε κάποιες πικρίες και γι' αυτό εγκατέλειψε τον κόσμο και ακολούθησε τον δύσκολο δρόμο της ασκήσεως. Έτσι, λοιπόν, έγινε μοναχός, κι εγκαταστάθηκε στο όρος Μαλεός στη Νότια Λακωνία (στο ακρωτήριο της Πελοποννήσου Μαλέα ή κάβο Μαλιά).

Από τον τόπο, με τις απότομες πλαγιές και τις απόκρημνες πέτρες, που διάλεξε ο Άγιος για να ασκηθεί, μπορεί κανείς να συμπεράνει και την άσκηση που έκανε. Αυτός ο πάμπλουτος και διάσημος, μιμήθηκε την ταπείνωση και τη φτώχεια του Δεσπότη Χριστού. Από τα παλάτια προτίμησε μια σπηλιά μεταξύ ουρανού και γης πάνω στο όρος Μαλεός, για να τραβήξει από εκεί τον δρόμο για τον ουρανό. Στον δύσκολο αυτόν αγώνα του, ο ένδοξος αυτός στρατιώτης της πίστεως είχε ως όπλα του την νηστεία, την αγρυπνία και την προσευχή και κατάφερε μ' αυτά να φέρει νίκες και τρόπαια εναντίον των πονηρών πνευμάτων.

Σύμφωνα με τους βιογράφους του ο Άγιος Θωμάς, αξιώθηκε να οδηγηθεί με στύλο πυρός από τον Προφήτη Ηλία στο όρος Μαλεός, ενώ στο αρχαίο συναξάρι της Κωνσταντινουπόλεως είναι γραμμένο ότι ο ίδιος ο Άγιος εφάνη ως στύλος πυρός με την επίσκεψη του μεγάλου προφήτη Ηλία, του οποίου με ζήλο μιμήθηκε τον τρόπο ζωής.

Ο Θωμάς εξαιτίας της φιλοπονίας του, ξεπέρασε στην αρετή πολλούς, ώστε όταν προσευχόταν να φαίνεται στους μακρινούς και μάλιστα στους πιο προχωρημένους στην αρετή, ως στύλος πυρός. Επίσης, σύμφωνα με την παράδοση των κατοίκων του χωριού Βελανίδια, οι κάτοικοι των Κυθήρων, του νησιού που βρίσκεται απέναντι από τον κάβο Μαλιά, έβλεπαν τότε που ασκήτευε ο Όσιος Θωμάς στήλη πυρός από τον ουρανό.

Ο Άγιος όμως δεν έγινε γνωστός μόνο από τον βίο του, αλλά και από τα θαύματα που έκανε: Έβγαλε δαιμόνια από ανθρώπους, χάρισε σε τυφλούς το φως, σε κουτσούς το περπάτημα και με την προσευχή του έκανε να αναβλύσει

νερό από τη γη. Όσον αφορά μάλιστα την ανάβλυση του νερού, σύμφωνα με τους γεωλόγους, δεν δικαιολογείται από τη φύση. Η παράδοση αναφέρει, ότι οι μοναχοί που ασκούσαν στο όρος Μαλεός, αντιμετώπιζαν προβλήματα γιατί δεν υπήρχε κάπου κοντά πηγή νερού. Έτσι ο Άγιος Θωμάς είτε χτύπησε με το ραβδί του, είτε ακούμπησε την παλάμη του χεριού του στο έδαφος και βγήκε νερό από πέντε σημεία. Η πηγή αυτή είναι γνωστή ως Αγίασμα.

Ο θάνατος τον βρήκε να ευεργετεί συνεχώς, διότι και κατά το χρόνο της μόνωσης του, προσευχόταν για όλους και κατάρτιζε τον εαυτό του να γίνεται άξιο όργανο του Θεού, για την ωφέλεια του πλησίον.

Ο Όσιος Θωμάς συγκαταλέγεται στην χορεία των Αγίων της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, τιμώντας ιδιαίτερα και την Λακωνία στον τόπο της οποίας άσκησε και θαυματουργήσε.

Ο Άγιος μεγαλομάρτυρας Προκόπιος

Ο Άγιος Προκόπιος, έζησε και μεγάλωσε στην Ιερουσαλήμ τα χρόνια που αυτοκράτορας των Ρωμαίων ήταν ο Διοκλητιανός. Ο πατέρας του, ο Χριστοφόρος, ήταν ευσεβής άνθρωπος, σε αντίθεση με την μητέρα του που πίστευε στα είδωλα. Μετά τον θάνατο του πατέρα του, η μητέρα του τον πήγε στον αυτοκράτορα, ο οποίος τον έκανε ηγεμόνα της πόλης των Αλεξανδρέων και του έδωσε εντολή να καταδιώκει και να βασανίζει τους χριστιανούς. Έτσι ο Προκόπιος ξεκίνησε για την Αλεξάνδρεια.

Κατά την πορεία του όμως, ξαφνικά άρχισαν να πέφτουν αστραπές και βροντές και ταυτόχρονα άκουσε φωνή να τον καλεί με το όνομά του, που τον απειλούσε με θάνατο επειδή θα κατεδίωκε τους χριστιανούς και ταυτόχρονα και τον Αληθινό Θεό. Μετά από αυτό το γεγονός ο Προκόπιος παρακάλεσε Εκείνον πού του μιλάει να του φανερωθεί περισσότερο για να δει ποιος είναι. Τότε εμφανίστηκε μπροστά του ένας Σταυρός από κρύσταλλο και ακούστηκε μία φωνή να του λέει: «Εγώ είμαι ο Εσταυρωμένος Υιός του Θεού». Μετά από αυτό το θαύμα πίστευσε και έγινε χριστιανός.

Λίγο αργότερα επιστρέφοντας από νικηφόρα αποστολή, η μητέρα του προσπάθησε να τον πείσει να θυσιάσει στα είδωλα. Κατάλαβε όμως ότι είχε γίνει χριστιανός και τον πρόδωσε στον αυτοκράτορα. Εκείνος διέταξε τον ηγεμόνα της Καισάρειας Ουλκιο να τον ανακρίνει. Αυτός τον χτύπησε πολύ μέχρι λιποθυμίας και μετά τον έκλεισε στην φυλακή. Με την χάρη του Κυρίου όμως οι πληγές επουλώθηκαν και απελευθερώθηκε από τα δεσμά.

Στη συνέχεια οδηγήθηκε στον ναό των ειδώλων όπου με την προσευχή του κατάφερε και συνέτριψε τα είδωλα. Το θαύμα αυτό είχε ως αποτέλεσμα να πιστεύσουν σ' αυτόν πολλοί ανάμεσα τους και η μητέρα του. Αμέσως δόθηκε εντολή να αποκεφαλιστούν όλοι όσοι είχαν πιστεύσει. Μετά από αυτό, δόθηκε εντολή να γίνουν φρικτά βασανιστήρια στον Προκόπιο. Ο Άγιος υπέμενε με πάρα πολύ μεγάλη καρτερία όλα αυτά και μάλιστα κατάφερνε να τα ξεπερνά με την βοήθεια του Θεού. Τέλος δόθηκε εντολή να τον αποκεφαλίσουν και έτσι παρέλαβε το στεφάνι της αιωνίου ζωής.